

In vrije val

Nicola Moriarty

De Fontein

Eerste druk mei 2014

Oorspronkelijke titel *Free-Falling*

Oorspronkelijke uitgever Bantam, part of Random House Australia Pty Ltd, Sydney
Copyright © 2012 Nicola Moriarty

The moral right of Nicola Moriarty to be identified as the author of this work has been asserted by her in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2014 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Anna Livestro

Omslagontwerp Oranje Vormgevers

Omslagillustratie © www.shutterstock.com | Aleshyn_Andrei

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 325 1314 6

ISBN e-book 978 90 325 1360 3

NUR 302

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Hoofdstuk 1

Belinda

De dag nadat haar verloofde overleed, reed Belinda naar het asiel om een pup uit te zoeken. Ze had de radio uit gelaten en de ramen dicht, zodat ze in een bubbel van stilte zat, een stilte die de lucht uit haar borst leek te zuigen. Ze wilde steeds naar haar inhaler grijpen, maar realiseerde zich dat ze al sinds haar twaalfde geen astma-aanval meer had gehad. Ze h ad niet eens meer een inhaler.

Bloesembomen omzoomden de stille straten van de buitenwijk en maakten de wereld een tikje te kleurrijk. Schreeuwerig zelfs. ‘Jullie zijn te vroeg,’ zei ze berispemd. ‘De lente is nauwelijks begonnen, weten jullie dat soms niet?’ De bomen wiegden zelfingenomen in de bries.

Toen ze de pup naar haar appartement bracht, vroeg ze zich af waar ze hem zou laten. Ze had voor een Australische herder gekozen. Die had een flinke achtertuin nodig, met genoeg ruimte om te kunnen rondrennen. ‘Waar ben ik in godsnaam mee bezig?’ mompelde ze ge irriteerd. *Laat maar, je vindt er wel wat op.* Voorlopig wilde ze alleen maar op de bank zitten, met haar pup op schoot.

De pup was zo'n vuilnisbakje dat je weleens ziet in Disney-films over schattige zwerfhondjes die zich dankzij hun charme in de liefhebbende armen van een of andere rijke, eenzame aristocraat weten te werken. In werkelijkheid zou zo'n kerel waarschijnlijk de gemeente bellen en eisen dat die vlooiënbaal onmiddellijk van zijn terrein werd verwijderd voor het zijn raszuivere pekinseesje aanstak met zijn enge ziekten.

De hond keek vol vertrouwen naar haar op. Ze werd er misse-lijk van, al die verantwoordelijkheid. Ze zette het beestje op de grond en liep voorzichtig maar doelgericht naar de badkamer. Daar knielde ze neer voor het toilet, omdat ze moest overgeven. Ze wachtte af en staaarde in de pot, maar er gebeurde niets. Ze stak haar vingers in haar keel, stikte bijna, en haalde ze er toen maar weer uit. Het lukte haar nooit om zichzelf te laten braken. Ze had ooit eens een halfslachtige poging gewaagd om boulimie te krij-gen, in de derde van de middelbare school, maar kwam toen tot de ontdekking dat het heel moeilijk is om expres over te geven. Dus staakte ze de poging en besloot, heel verstandig, om haar lichaam te accepteren zoals het was – helemaal zo slecht nog niet.

Ze stond op van de badkamervloer en liep de zitkamer in. Het hondje rende op haar af om haar te begroeten. Hij beet speels in haar enkels, tot bloedens toe. 'Au,' mompelde ze. Ze ging op de grond zitten en trok haar enkel op haar knie zodat ze de beet kon inspecteren. Ze zag dat het bloed zich in het kuiltje vlak boven haar enkel verzamelde. Voorzichtig drukte ze op de huid erom-heen om er nog meer uit te duwen en ze wachtte ingespannen op het moment dat het over de gladde bobbel van het bot zou rollen en op de grond zou druppelen. Ze duwde harder en harder, maar de wond was niet zo diep en het bloed sijpelde er tergend lang-zaam uit. Toen het poeltje eindelijk groot genoeg was, gleed er een enkele druppel over de bobbel naar haar hiel, waar hij bleef han-gen – een donkerrode traan. En toen viel hij en vormde meteen

een vlek op de vloerbedekking. De betovering was verbroken; de wereld stormde weer op haar af.

Andy is dood.

Sst, nu niet aan denken.

Maar ik moet echt iemand bellen. Mama, Stacey, wie dan ook...

Sst...

Ze keek op en zag de pup wanhopig krabben aan de hordeur naar het balkon. Ze nam hem in haar armen en liep haar appartement uit, de gang door en de lift in. Op weg naar beneden hield het bandje met de liftstem hen gezelschap: 'De telefoon voor noodgevallen is momenteel buiten gebruik...' Die waarschuwing was al te horen sinds ze ruim twee jaar geleden in het appartement trokken.

Eenmaal buiten scheen de zon fel en voelde alles schril en wit en verschroeid. Ze stak de straat over naar een van de oudere huizen met vast en zeker een fijne, grote achtertuin en klopte op de deur. Er deed een jongen open van een jaar of vijftien. Ze schonk hem een warme glimlach en overhandigde hem het hondje. Zo deed je dat: helder nadenken. Dit was verstandig gedrag.

'Alsjeblieft,' fluisterde ze en ze liep snel weg, zonder zijn reactie af te wachten, omdat ze niet wilde dat hij de kans kreeg het onverwachte cadeau af te slaan.

Ze vroeg zich af of dat soms wat al te dramatisch was: gewoon zomaar een hond aan een wildvreemde geven. Als er een soundtrack van een film op de achtergrond had gespeeld, zou zoiets werken. Misschien een broeierig nummertje van Coldplay dat bij de kijker de emoties doet aanzwellen. 'O!' zouden ze snikken. 'Ze heeft haar verloofde verloren en nu heeft ze ook nog eens haar nieuwe hondje weggegeven!' Maar dit was geen film. Dit was haar leven.

Andy is dood.

Ze liep langs haar flatgebouw de straat verder in. Als ze zich op

haar voetstappen concentreerde, een voet voor de andere, kon ze dat irritante stemmetje van zich afhouden.

Ze bleef maar lopen en glimlachte beleefd toen ze een ouder stel passeerde dat in hun voortuin aan het werk was. De man zat op één knie en veegde zijn voorhoofd af terwijl hij naar het weerbarstige onkruid waar hij aan trok fronste. De vrouw zat op het gras met een enorme zonnehoed op haar hoofd en kneep haar ogen dicht in het middaglicht om terug te kunnen lachen. Hun toewijding aan hun kleine tuintje stelde haar gerust.

Uiteindelijk stond ze voor Hunters Hill High School, midden op het sportveld. De zon ging inmiddels onder en er was een oranje waas neergedaald op het schoolterrein. Ze had vandaag haar horloge niet om, dus ze had geen idee hoe laat het precies was. Toen ze die ochtend wakker geworden was, had ze hem voor het douchen afgedaan en besloten hem daarna niet meer om te doen.

Ze knielde midden op het veld neer, legde haar handen op het gras en drukte hard in de grond. Haar hand raakte een scherpe steen. *Harder*. De steen duwde tegen haar huid, maar sneed haar niet. *Harder*. Het lukte niet om haar huid te verwonden. *Verdomme*. Ze tilde haar hand op en sloeg hem hard tegen de steen. En nog eens, en nog eens. Hij wilde maar niet snijden. Haar hand deed pijn en ze voelde zich dom en verslagen. Ze liet de stem doordringen tot haar gedachten.

Andy is dood.

Ze speelde met de woorden, hield ze zorgvuldig tegen het licht. Ze verloren hun betekenis bijna, werden zomaar wat woorden, maar ergens wist ze dat dat niet waar was. Het waren niet zomaar wat woorden. Het was een ijzige, kille waarheid die langs haar huid schraapte.

Je zult hem nooit meer aanraken. Je kunt zijn hand nooit meer vastpakken. Je zult nooit zijn warme, zachte lippen kussen onder die prachtige eik in Elkington Park, als de priester aankondigt dat het

moment is gekomen om de bruid te kussen. Je zult nooit kinderen van hem krijgen.

‘HOU OP!’ gilde ze schril. Ze viel voorover op haar handen en knieën terwijl een enorme golf door haar borst sloeg en ze begon te snikken. Ze nam grote, gulzige teugen lucht terwijl ze hilde en hilde. Maar het was nog niet genoeg. Ze piepte toen ze zuurstof naar binnen zoog en weer liet ontsnappen met haar weeklacht. Ze stak haar nagels stevig in het gras en het zand, ging weer rechtop zitten en zette haar voeten stampend neer. Ze schudde heftig met haar hoofd en liet een niet zo damesachtige, diepe, primitieve brul horen. Ze had de allerergste driftbui van haar leven, midden op het sportveld van Andy’s oude school.

‘Hoeveel kinderen wil jij?’

‘Hoe kom je daar ineens bij?’

‘Het is maar een vraag. Ik vroeg het me af, meer niet.’

‘Ik heb geen idee. Daar heb ik eigenlijk nog nooit over nagedacht. Hoeveel wil jij er?’

‘Ik vroeg het eerst.’

‘Doe niet zo kinderachtig. En trouwens, stel nou dat ik helemaal geen kinderen wil?’

‘Wat? Dus jij wilt geen kinderen?’

‘Dat zei ik niet. Ik zei niet: “Ik wil absoluut geen kinderen.” Ik zei alleen: “Stel nou dat ik ze niet wil?”’

‘Maar ik dacht altijd dat jij ze wel wilde. Ik ben er eigenlijk altijd van uitgegaan dat ik ooit vader zou worden. Wil jij dan geen moeder worden?’

‘Misschien. Misschien niet. Waarom moeten we het daar nu over hebben? Het is toch nog niet echt van belang? Ik bedoel, we zijn nog een stel pubers.’

'Jij bent tweeëntwintig. Ik vierentwintig.'

'Ik bedoelde het bij wijze van spreken.'

'"Ik bedoel, we zijn nog een stel pubers" is niet bij wijze van spreken.'

'Kunnen we het hier misschien een andere keer over hebben?'

Ze stond op van het veld en moest gras uit haar mond spugen. Ze veegde door haar haren en merkte dat er wat blaadjes in haar korte paardenstaartje staken. Hoewel, paardenstaartje, die naam was het eigenlijk nauwelijks waard. Sterker nog, dit was de eerste dag dat haar haar lang genoeg was om met een elastiekje samengebonden te worden. De eerste keer sinds hij het voor haar had geknipt. Oké, het had haar tien minuten en een hele hand vol schuifjes gekost om de staart op zijn plek te houden. Dat elastiekje was langzaam naar achteren geschoven en liet haar haren los, lok voor lok – en toen viel het op het gras, zodat het haar nu alle kanten op sprong.

Ik haat je.

Wie?

Weet ik veel. Ik haat je gewoon.

'Hé, liefje, we moeten nu echt gaan. We zijn veel te laat... Liefje? Lief? Ben je daar nou nog? ... Fuck, je haar! Waar ben je nou mee bezig?'

'Niks, niks, het zat voor geen meter. Ik probeerde er nog iets van te maken.'

'Maar... je prachtige haar! Waarom heb je dat nou gedaan?'

'Sorry, het was niet de bedoeling om... Ik wilde niet... Maar ik moest toch iets... En moet je nou eens zien.'

‘Maak je maar geen zorgen, ik regel het wel.’

‘Denk je echt dat je dat kunt?’

‘Ja, natuurlijk kan ik dat. Het komt goed. Geef die schaar eens aan, dan regel ik het voor je. Ik hou van je, oké?’

Ze huilde niet meer. Haar ogen waren droog en prikten. Haar benen voelden plakkerig onder haar jeans. Ze moest naar huis, er zat kennelijk niets anders op. Ze wist überhaupt niet wat ze hier eigenlijk deed, bij zijn oude school. Terwijl ze terugliep realiseerde ze zich dat ze niets aan haar voeten had. *Wanneer heb ik mijn schoenen uitgetrokken? Of had ik helemaal geen schoenen aan toen ik het huis uit ging?* Maar het gras voelde koel aan haar voetzolen en terwijl ze doorliep naar huis concentreerde ze zich alleen op dat zachte gras tussen haar tenen.

Ze hield haar handen in haar zakken en haar blik op de grond gericht tot ze bijna thuis was, en toen zag ze het. Een klein, donker wezentje aan de kant van de weg, vlak bij haar flat. Het was haar pup, die opgekruld in de goot lag. Onder het bloed. Aangereden of zo.

Onverschillige eikel, dat je die arme hond zomaar in zijn eentje op straat zet.

Het was gemakkelijker om de puber van de overkant de schuld te geven dan zichzelf. Gemakkelijker om niet te denken aan hoe belachelijk het was om bij een wildvreemde aan te kloppen en een pup te overhandigen, en dan te denken dat die er wel voor zou zorgen.

Het is altijd veel gemakkelijker om iemand anders de schuld te geven.

Hem, bijvoorbeeld.

Ze trok haar bloes uit en wikkelde die om het kleine hoopje hond, terwijl ze haar blik afwendde van de plakkerige, doffe plukjes vacht. Om de hoek van haar flat zat een medisch centrum dat

vierentwintig uur per dag open was. Ze had geen idee of daar ook een dierenarts zat, want ze had hier in Sydney nog nooit een huisdier gehad. Thuis op de boerderij was een heel ander verhaal, natuurlijk, maar hier niet. Ze liep naar het medisch centrum, met het hondje tegen haar borst gedrukt, zonder schuld te voelen. Ze voelde helemaal niets.

'Ik ben bijna klaar.'

'Oké.'

'Ik dacht, ik meld het even.'

'Oké.'

'Dat was het eigenlijk.'

'Oké.'

'Dus dan zie ik je zo?'

'Yep.'

'Oké... Doei.'

'Doei.'

Maar ze zag hem niet zo. Ze zag hem nooit meer. En hun laatste telefoontje was zo gewóón. Zo... nietszeggend. Haar stem, afgemeten en geïrriteerd. Ze had andere dingen aan haar hoofd, ze wist niet dat dit de laatste keer was dat ze elkaar zouden spreken, realiseerde zich niet dat ze haar eeuwige liefde voor hem had moeten uitspreken.

Ze zat op een hard plastic stoeltje en vroeg zich oprecht nieuwsgierig af hoe hij zo tegen haar had kunnen liegen. Hoe kon hij beloven dat ze elkaar snel zouden zien, terwijl ze elkaar nooit meer zouden zien? Diep vanbinnen wist ze best dat ze niet fair was.

Ze zag een stelletje naar haar staren; ze waren ongeveer even oud als zij. Ze keek omlaag en zag dat ze onder het felle, nietsontziende licht van de wachtkamer zat zonder bloes, zonder schoenen, in alleen haar spijkerbroek en een van haar oude beha's – eentje die grijs verschoten was toen ze haar witte goed met haar bonte was had gewassen. En ze wist ook dat haar korte donkere haar alle kanten op stond.

Haar handen zaten onder het zand, er zat gras tussen haar tenen en haar beha zat onder het puppybloed. Ze tilde haar armen op om ze over haar borst te kruisen, maar bedacht zich en liet ze naast zich zakken, met de handpalmen omhoog. Ze staarde terug naar het jonge stel tot zij hun blik afwendden. Ze voelde nog een paar ogen priemen en toen ze zich omdraaide zag ze dat ook de assistente zich schaamteloos en met open mond aan haar vergaapte. Een flits fonkelend rood trok haar aandacht en toen ze omhoogkeek, zag ze dat er nu al kerstversiering boven de receptie hing. *Godallemachtig, het is pas septéMBER, mensen.*

'Vrolijk kerstfeest, Bambino!'

'Jij ook een vrolijk kerstfeest.'

'Moet je eens zien hoe laat het is. Laten we maar opstaan. Kunnen we nog wat laatste cadeautjes inpakken en zo.'

'Of we blijven nog even liggen. Wat maakt dat kwartiertje nou uit als we toch al laat zijn?'

'Ah, ik begrijp het. Je wilt nog een kwartiertje slapen.'

'Nou, nee. Dat is niet precies wat ik in gedachten had.'

'Oké, prima, maar jij moet boven.'

'Lui varken.'

'Helemaal niet. Ik weet gewoon wat het best werkt voor ons, liefje.'

'Lui varken.'
'Mond dicht!'

Ze stond op uit het plastic stoeltje en liep het medisch centrum uit, terug naar haar flat. Ze dacht dat de assistente haar nariiep dat ze moest blijven, maar ze wist het niet zeker.

Toen ze voor de deur van haar huis stond, realiseerde ze zich dat ze geen sleutels bij zich had. Ze liep naar de achterkant van het gebouw en keek omhoog naar haar balkon. Drie hoog. Viel best mee. Er zat om de vier rijen baksteen een richeltje in de muur. En er stond een enorme boom pal naast het gebouw. Een paar van de hogere takken strekten zich uit tot de flat en de bladeren streelden uitnodigend langs de balustrade. Toch besloot ze om het eerst via de muur te proberen.

Ze kwam maar een paar richeltjes omhoog. Ze bleef het proberen, maar haar voeten gleden steeds weg, zodat haar tenen langs de bakstenen schraapten. Haar vingers hadden geen grip. Ze was absoluut geen bergbeklimmer. Ze krabbelde wanhopig tegen de muur op en bonkte er toen woedend tegenaan met haar vuisten.

Waar ben je? Ik zit in de problemen en ik heb je nodig. Jij hoort er voor mij te zijn.

Laat me erin.

'Mijn god, wat een fantastische avond, liefje, dit was zo romantisch! Biecht eens op, wat is er aan de hand? Al die moeite? Totaal niet jouw stijl!'

'Toevallig heb ik al mijn ex-vriendinnen stuk voor stuk meegenomen voor een romantische picknick bij maanlicht op de

rotsen bij Clontarf Beach. En kijk, dat is waar ik ze van de klippen heb geduwd als ze begonnen te zaniken dat ik –'

'Hou je mond, lul! Je verpest de sfeer.'

'Oké, oké. Hier, misschien helpt dit wel om het gevoel van net terug te halen. Maak maar open.'

'Eh, ik weet wel dat ze beweren dat chocola lustopwekkend werkt, maar, Andy, een reep Cadbury Snack doet me niets.'

'Jemig, jij bent echt onmogelijk. Wie zegt dat ik jouw lust wilde opwekken? Maak nou maar gewoon open, muts!'

'Goed, goed, ik maak hem al open... Hé, moet je kijken, de eerste rij is allemaal ananas, hoe cool is dat? Die met ananas zijn het lekkerst!'

'Dat weet ik, liefje, kijk maar eens naar de rest van de reep.'

'Dat meen je niet! Heb jij dit gedaan? Dit is een hele reep met alleen mijn lievelingsmaak, hoe heb je dat voor elkaar gekregen?'

'Ik heb zo mijn connecties...'

'Je bent echt leuk. Dit is zo cool. Waarom heb je zo veel moeite gedaan?'

'Ik moest ervoor zorgen dat je in een goede bui was... Dan was de kans groter dat je "ja" zou zeggen als ik je dit gaf.'

Ze schopte tegen de muur. Een keer maar, omdat het zo veel pijn deed aan haar blote voet dat ze het niet trok om het nog eens te doen. *Ik kan dit best in mijn eentje.* Ze richtte haar aandacht op de boom en haalde diep adem. *Ik kan dit best.* Ze greep de eerste tak en trok zichzelf omhoog. Het waren dikke takken, die dicht bij elkaar lagen. Ze vlocht zichzelf door de bladeren, om de stam, tak na tak, systematisch en vastberaden. De takken werden dunner en uiteindelijk bereikte ze er eentje die niet sterk genoeg was voor haar gewicht. Dat was natuurlijk onvermijdelijk. Hij brak af en ze

kon de tak boven zich nog net op tijd vastgrijpen. En daar hing ze dan belachelijk te zijn, halverwege de boom.

In het appartement pal onder dat van haar ging het licht aan en iemand liep het balkon op.

‘Shit! Heb je hulp nodig?’ Een of andere vent begluurde haar vol ongelooft.

Zij staaarde een moment terug en toen gleden haar handen van de tak, en ze viel. Ze vloog tussen het bladerdek door en belandde uiteindelijk keihard op de grond, met haar benen verkreukeld onder zich. Haar hoofd maakte een pijnlijke smak tegen het zand.

Ze bleef stil liggen en keek omhoog naar de boom. *Dit was gewoon onbetaalbaar.* Een paar minuten later zat de man op zijn hurken naast haar. Hij legde zijn hand voorzichtig op haar arm.

‘Gaat het?’

Ze schudde haar hoofd en liet zich een traan ontglippen.

‘Fuck, zeg! Je bent een heel eind gevallen. Moet ik soms met je naar een dokter?’

God, nee, niet alweer naar een medisch centrum. ‘Neem me maar mee naar binnen, alsjeblieft. Naar jouw huis.’

Hij legde haar arm om zijn hals en tilde haar toen moeiteloos op. Hij droeg haar naar binnen, de lift in, en naar zijn appartement, waar hij haar heel behoedzaam op de bank neerlegde. Maar toen hij haar had neergelegd, wilde ze zijn nek niet loslaten. Ze trok hem naar zich toen en begon hem te zoenen. Eerst zachtjes, en toen ze voelde dat hij zich verzette wat harder. Hij trok zich terug.

‘Heb jij geen vriend of zo? Ik heb je weleens met hem gezien.’

Ze reageerde niet. Ze trok hem alleen weer naar zich toe en kuste hem nog eens stevig. *Dit heb ik nodig. Ik moet iets voelen...* *Maakt niet uit wat.* Ze kuste en kuste, tot hij terug kuste. Hij viel in haar armen en kuste gretig terug. Voor ze het wist sjordde ze wanhopig aan zijn shirt en trok het over zijn hoofd. Hij liet zijn

handen over haar lijf glijden terwijl zij zich tegen hem aandrukte en haar nagels in zijn huid zette. Ze probeerde nergens aan te denken, maar vanbinnen klonk een stem.

Hou op. Stop hiermee voor het te laat is!

Ze verstijfde onder hem en hield abrupt op met kussen.

Waar ben ik in godsnaam mee bezig?

‘Dit is niet goed,’ fluisterde ze, bijna in tranen.

Toen duwde ze hem van zich af en liep vlug het appartement uit, hem verbijsterd achterlatend op zijn bank. Ze nam de lift naar boven, waar de deur van haar appartement niet op slot bleek te zitten.

Het voelde leeg.

Zij voelde zich leeg.

Waarom ben je verdomme niet hier, Andy?

En de tranen begonnen weer te stromen.